

rådslovens kapitel 8) ikke ændres, vil menighedsrådene i et ligningsområde fortsat have mulighed for at vælge andre budgetmodeller. Menighedsrådene kan således - som det understreges i selve lovteksten - vælge at kombinere rammeordningen med et beslutende budgetsamråd. Menighedsrådene vil fx også kunne aftale, at der som hidtil arbejdes med et detaljeret budget allerede på budgetsamrådet, at dette budget godkendes af provstiudvalget, og at der kun kan foretages omdisponeringer med provstiudvalgets godkendelse. Dispensation til samarbejde om andre budgetformer gives af Kirkeministeriet, jf. menighedsrådslovens kapitel 8.

1.3. Øget mulighed for decentralisering af kompetence

1.3.1. Beskrivelse af den indledende debat om øget decentralisering – herunder udkast til lovpakke i 2002

I juni 2002 sendte kirkeministeren et udkast til lovforslag med tilhørende administrative forskrifter til høring hos stiftsøvrigheder, andre kirkelige myndigheder og organisationer m.fl., ligesom dette udkast blev fremlagt på Landsforeningen af Menighedsrådsmedlemmers årsmøde med en opfordring til, at menighedsrådene kom med bemærkninger til udkastet. Udkastet blev endvidere i september sendt til samtlige menighedsråd.

Dette udkast til lovpakke indeholdt forslag til ændringer i lov om folkekirkens kirkebygninger og kirkegårde, som ville indebære decentralisering således, at menighedsrådene ville få kompetence til at træffe beslutninger om arbejder, der skulle udføres på kirkegårde eller i forbindelse med bygninger til brug for kirke eller kirkegård uden krav om, at der skulle indhentes godkendelse fra kirkelige myndigheder uden for sognene.

Menighedsrådene skulle således overtage den kompetence, som provstiudvalgene efter gældende regler har til at beslutte, hvad der skal foretages som konsekvens af såvel det årlige syn som det særlige »provstesynt« over kirkegård samt bygninger til brug for kirken eller kirkegården.

Lovændringen skulle endvidere følges op af ændring af administrative forskrifter, som skulle give menighedsrådene selvstændig kompetence til at træffe afgørelser om de fleste af de forhold vedrørende kirkegård og bygninger til brug for kirke eller kirkegård, som efter hidtil gældende regler har skullet godkendes af stiftsøvrigheden eller provstiudvalget. Tilsvarende kompetence ville menighedsrådene ved ændring af administrative forskrifter få i forhold til præsteboliger.

Som led i decentralisering indeholdt udkastet endvidere forslag til ændring i lov om folkekirkens økonomi, således at menighedsrådene ville få kompetence til at træffe beslutning om forbrug af kirkers og præsteembeders formue samt køb og salg af fast ejendom, uden at det i alle tilfælde skulle godkendes af andre kirkelige myndigheder. Ændringen var begrundet i, at menighedsrådet som ansvarlig for sognets anliggender også skulle kunne træffe dispositioner vedrørende sognets faste ejendom og kapitaler. Ændringen ville også bidrage til at øge menighedsrådenes økonomiske handlefrihed.

Landsforeningen af Menighedsrådsmedlemmer støttede disse ændringer.

Samtlige stiftsøvrigheder, Danmarks Provsteforening, Den danske Præsteforening, Kulturarvsstyrelsen, Nationalmuseet, nogle af de kgl. bygningsinspektører, kirkegårdskonsulenterne, ca. 25 provstiudvalg og 50 - 60 menighedsråd anførte imidlertid, at kirke og kirkegård var en enhed og derfor burde undergives samme særlige beskyttelse, og at de nuværende syns- og godkendelsesregler derfor burde opretholdes. Samtidig blev der peget på, at de foreslåede ændringer formentlig ville betyde et øget antal sager om fredning af kirkegårde og bygninger på kirkegårde.

Flere stiftsøvrigheder, Kulturarvsstyrelsen, Nationalmuseet, nogle af de kgl. bygningsinspektører og kirkegårdskonsulenterne havde tilsvarende betragtninger vedrørende dispositioner over bygninger uden for kirkegården, som påvirkede kirkens eller kirkegårdens omgivelser.

Stiftsøvrighederne, Den danske Præsteforening og Danmarks Provsteforening pegede i relation til tjenesteboligområdet på, at der var tale om en del af ansættelsesforholdet, at der burde være ens boligstandard, at der burde være uvildigt syn med kompetence, og at menighedsrådets dispositioner som køb, salg, vedligeholdelse m.v. skulle godkendes af anden kirkelig myndighed. Ca. 24 provstiudvalg og ca. 110 menighedsråd fandt, at der burde være en uvildig synsinstans, mens ca. 12 provstiudvalg og ca. 130 menighedsråd nævnte, at menighedsrådets beslutninger om køb, salg, istandsættelse m.v. af tjenesteboligen burde godkendes. Den danske Præsteforening og nogle provstiudvalg og menighedsråd pegede på, at godkendelsesbeføjelsen – eller eventuelt hele administrationen – kunne placeres hos provstiudvalget. Ca. 20 menighedsråd støttede forslaget om fuld kompetence over tjenesteboligen – herunder også i relation til synet.